

ŠKOLNÍKOVA TAJEMSTVÍ

(příběh Jiřího Šatopleta)

Pan Jiří Šatoplet je muž, který se nikdy nebojí říct, co si myslí, a všem rád pomůže. Na naší škole pracoval jako školník 16 let a dodnes na něj vzpomínají jak bývalí, tak současní žáci a učitelé. Narodil se v roce 1948. Odmalička bydlí v Říčanech a má k nim vřelý vztah.

Nad naším barákem tak je Žižkův dub. Takže když někdo chce vědět, kde jsem bydlel, tak říkám, pod dubem, kde Žižka střílel na hrad říčanskéj.

Jeho dětství se od toho našeho výrazně lišilo. Jako malý chlapec musel pomáhat na zahradě i v domácnosti. Přes spoustu povinností si s kamarády našel čas na zábavu.

Jinak jsme hráli jako kluci fotbal a v zimě hokej. Měli jsme tady zimní stadion a zakladatel a stavitel toho zimního stadionu, co už není, teďka už je tam hala, tak můj strejda Pepík Koreš. Ten, co padnul. Tak ten to spunktoval a postavili zimní stadion...

Josef Koreš se za druhé světové války účastnil protinacistického odboje. Padl na podzim 1944, když doprovázel významného československého generála Vojtěcha Lužu.

I když se Jiří Šatoplet narodil až po strýcově smrti, uchovává v paměti jeho příběh včetně osudné přestřelky s protektorátními četníky v Hřišti u Přibyslavi. Generál Luža byl mrtev na místě.

A strejda Pepík byl párkrát postřelenej, ale ještě měl tu sílu... že i když měl asi někdo říká 4 průstřely někdo 7 to už to si nepamatuju, takže ještě z tý vyskočil z okna tý hospody jó to bylo v přízemí ta hospoda, takže to nebylo vysoko a proběhl kolem plotu až na konec tý vesnice, a tam, tam se zastřelil.

Rodina o odkaz válečného hrdiny pečuje. Náš pamětník nosí pravidelně květiny k pomníku do říčanského parku Poručíka Koreše.

Smutnou událostí, kterou prožil na vlastní kůži, byla sovětská okupace v roce 1968. Ta zapříčinila emigraci jeho sestry. Když se tenkrát chystali k moři, zašel za švagrem.

A říkám: „Karle, řekni mi pravdu, kam jedete?“ A on začal nejdřív si vymýšlet, že jo, Bulharsko a tohle, já jsem říkal: „Nekecej...“ Tak jsem se dozvěděl, že chtějí utéct na západ že jo, pak z něho vylezlo to Švýcarsko.

Jiří Šatoplet však o odchodu do zahraničí nikdy neuvažoval.

A tak jsem vždycky říkal, i svejm příbuzným a i známým, já jsem říkal i té své sestře se švárou jsem říkal: „A co jste pro to udělali, aby to tady bylo lepší?“ Otevřou pusy a dodneška mi neodpověděli.

I přes negativní životní zkušenosti je Jiří Šatoplet stále plný energie a pozitivní nálady. Zajímá se o společenské dění v Říčanech a pozoruje proměnu města. Pro naši generaci, přilepenou k displejům mobilů, by si přál něco jiného.

Komunikovat, komunikovat, komunikovat o všem a se všema.

Zpracovali: Vojtěch Bártl, Beáta Dobrá, Richard Hána, Karolína Hudáková a Ema Šťastná